

USNESENÍ

Krajský soud v Brně rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Karla Černína, Ph.D., a Mgr. Jana Čížka ve věci

žalobce: **Marreal group s.r.o.**
sídlem Veslařská 346/248, 637 00 Brno
zastoupeného advokátem JUDr. Petrem Valdhansem
sídlem Veslařská 347/250, 637 00 Brno

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
sídlem Žerotínovo náměstí 3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 8. 2025, č. j. JMK 118575/2025

takto:

- I. Žaloba se odmítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Městský úřad Slavkov u Brna rozhodl dne 25. 11. 2024 o vyvlastnění žalobcova pozemku. Dne 2. 12. 2024 vydal tentýž úřad opravné rozhodnutí, kterým snížil částku náhrady za omezení vlastnického práva, a to jak ve výroku, tak i v odůvodnění rozhodnutí o vyvlastnění. Odůvodnil to tím, že šlo o písařskou chybu (původní částka činila 130 150 Kč, opravená pak 103 150 Kč). Městský úřad odkázal na znalecký posudek, ze kterého částku náhrady přebral a nesprávně ji do svého rozhodnutí přepsal. Proti opravnému rozhodnutí podal žalobce odvolání, ve kterém v podstatě jen zopakoval svou argumentaci proti meritornímu rozhodnutí o vyvlastnění. Žalovaný toto odvolání zamítl rozhodnutím označeným v záhlaví (dále též „odvolací rozhodnutí“ nebo „napadené rozhodnutí“), doručeným žalobci podle jeho vlastního tvrzení dne 20. 8. 2025.
2. Žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně dne 20. 10. 2025 se žalobce domáhá zrušení napadeného rozhodnutí. V první řadě namítá, že žalovaný měl s rozhodnutím o odvolání proti opravnému rozhodnutí vyčkat až poté, co rozhodne o odvolání žalobce proti meritornímu rozhodnutí. Za druhé, vytýká žalovanému, že se v napadeném rozhodnutí vůbec nezabýval odvolací námitkou vztahující se k okolnostem, jež předcházely vydání opravného rozhodnutí, a to zejména zpochybněním platnosti pověření osoby, která ve vyvlastňovacím řízení zastupovala vyvlastnítele. Za třetí, žalobce vyjadřuje podivení nad tím, že žalovaný sice přezkoumával jak zákonnost, tak správnost postupu městského úřadu v předchozím řízení, o čemž svědčí to, že v opravném rozhodnutí upravil odkaz na příslušné ustanovení vyvlastňovacího zákona, ale výše namítaným vadami se nezabýval a sám se jich při vydávání napadeného rozhodnutí dopustil.

3. Krajský soud dospěl po prostudování žaloby k závěru, že nejsou splněny podmínky řízení vymezené v § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Žalobce totiž netvrdí, že by byl napadeným rozhodnutím jakkoliv zkrácen na svých právech. Tento nedostatek je neodstranitelný, jelikož již uplynula lhůta pro podání žaloby a žalobní body nelze poté nijak rozšiřovat. Proto musel krajský soud žalobu odmítnout podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.
4. Stěžejní pro posouzení věci je ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s. (zvýraznění doplněno): „Kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen ‚rozhodnutí‘), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.“
5. Ve věci jde o opravné rozhodnutí, proto se v úvahách uplatní i § 70 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (zvýraznění doplněno): „Opravu zřejmých nesprávností v písemném vyhotovení rozhodnutí na požádání účastníka nebo z moci úřední usnesením provede správní orgán, který rozhodnutí vydal. Týká-li se oprava výroku rozhodnutí, vydá o tom správní orgán opravné rozhodnutí. Prvním úkonem správního orgánu ve věci opravy je vydání tohoto rozhodnutí. Právo podat odvolání proti opravnému usnesení anebo opravnému rozhodnutí má pouze účastník, který jím může být přímo dotčen.“
6. V nynější věci je nepochybné, že žalobce byl oprávněn podat proti opravnému rozhodnutí odvolání. Jakožto vyvlastňovaný totiž mohl být dotčen změnou výroku, která spočívala ve snížení náhrady za vyvlastnění. Žalobce se ovšem v odvolání proti opravnému rozhodnutí o výši náhrady ani slovem nezminil. Využil svého odvolání proti opravnému rozhodnutí jen k tomu, aby zopakoval již dříve vznesené výhrady proti rozhodnutí ve věci samé, tedy proti rozhodnutí o vyvlastnění. Podané odvolání tak bylo na samé hraně přípustnosti, neboť Nejvyšší správní soud již dříve judikoval, že „smyslem přípustnosti odvolání proti opravnému rozhodnutí podle § 70 správního řádu není poskytnout účastníku řízení novou možnost podat opravný prostředek proti původnímu rozhodnutí, ale pouze bránit se proti provedené opravě a jejímu eventuálnímu dopadu na původní rozhodnutí a na právní sféru účastníka řízení“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2009, č. j. 1 As 112/2008-56, bod 12).
7. Nicméně žalovaný vyhodnotil odvolání proti opravnému rozhodnutí jako přípustné – zamítl ho jako nedůvodné a opravné rozhodnutí potvrdil (s jednou další malou opravou). To ale neznamená, že by tím byla odvolateli automaticky otevřena cesta k soudnímu přezkumu odvolacího rozhodnutí. Dotčený účastník správního řízení se totiž může proti opravnému rozhodnutí bránit jen v případě, kdy nebyly splněny podmínky pro jeho vydání, tedy v případě, kdy se nejednalo o opravu zřejmých nesprávností (usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 27. 11. 2024, č. j. 63 A 26/2024-34, bod 35). Jedině tak se ho totiž může opravné rozhodnutí dotknout na právech.
8. Žalobce ovšem v žalobě nic takového netvrdí. Jeho první námitka spočívá v tom, že žalovaný neměl o odvolání proti opravnému rozhodnutí rozhodnout dříve než o odvolání proti rozhodnutí meritornímu. Ani náznakem však žalobce nevysvětluje, jak ho tento postup žalovaného mohl zkrátit na právech a jak mohl ovlivnit zákonnost napadeného rozhodnutí. Druhá námitka dokonce proti opravnému rozhodnutí nesměruje vůbec, týká se platnosti pověření k zastupování vyvlastnítele, a tedy jde o postup Městského úřadu Slavkov

u Brna ve vyvlastňovacím řízení. Třetí námitka je neurčitá a nesrozumitelná. Žalobce v podstatě jen poukazuje na to, že žalovaný se předchozími vadami nezabýval a sám se jich dopustil (bez jakékoliv bližší konkretizace).

9. Krajský soud má tedy za to, že žalobce nesplnil svou povinnost tvrzení a nevysvětlil, jakým způsobem byl na svých právech zkrácen napadeným rozhodnutím či předcházejícím postupem žalovaného. U opravného rozhodnutí je takový požadavek zcela namístě, a to zejména pokud žalobce ani náznakem nesměruje svou žalobu proti tomu údaji, kterého se oprava týkala (zde výše náhrady za vyvlastnění). Na případné doplnění žaloby v tomto směru již nebyl časový prostor, protože žalobce ji podal na samém sklonku zákonné lhůty.
10. Jen pro úplnost krajský soud podotýká, že žalobce by jen těžko mohl uspět se žalobou proti opravnému rozhodnutí i v případě, že by ji správně směřoval proti jeho předmětu, tedy proti opravě částky náhrady za vyvlastnění. Městský úřad i žalovaný srozumitelně vysvětlili, jak k písařské chybě došlo a že správnou částku lze vyčíst ze znaleckého posudku, který je součástí spisu. Takové vysvětlení je zcela dostačující, neboť i Nejvyšší správní soud uvádí, že zřejmost nesprávnosti výrokové části rozhodnutí „*vyplývá především z porovnání výroku rozhodnutí s jeho odůvodněním, případně i z jiných souvislostí*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 4. 2016, č. j. 5 As 3/2016-20). Spor by se tak mohl vést nanejvýš o to, zda městský úřad nevybočil ze zákonných mezí tím, že změnil samotný obsah rozhodnutí a nově upravil práva a povinnosti stran, k čemuž postup podle § 70 správního řádu neslouží (takto by bylo možno vykládat rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č. j. 1 Afs 58/2009-541, č. 2119/2010 Sb. NSS, *PHARMOS a další*, bod 65). Žalobce měl možnost zaměřit se v žalobě tímto směrem, ale neučinil tak. Soud nemůže jeho chybějící argumentaci domýšlet, neboť by tak přestal být nestranným rozhodčím sporu.
11. Protože krajský soud rozhodlo o odmítnutí žaloby, nemohl vyhovět návrhu žalobce, aby nynější věc spojil s předpokládanou budoucí žalobou proti odvolacímu rozhodnutí ve věci samé, tedy proti rozhodnutí o vyvlastnění.
12. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byla žaloba odmítnuta.

Poučení:

Proti tomuto usnesení lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 18. 11. 2025

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu

